

Volar sense ales

Bufa un vent fred, s'ha girat de cop, ja no recordo els dies càlids quan m'estirava a la terrassa de casa la Marta. Aquelles tardes quan sopaven a sota les moreres, sempre aprofitava per endur-me alguna cosa a la panxa: uns talls de fuet, anxoves de l'Escala...

La casa la conec bé, m'hi escolo sovint, sobretot a l'estiu. No suportó aquesta família. Però s'ha de reconèixer que tenen bon gust per el menjar i això és el més important.

Avui la terrassa és buida, la Marta és dins, hi ha molt xivarri, però és tot tancat. De cop s'obre la porta de la cuina i en surt un gos. Se m'eriça el pèl a l'instant, però de seguida em calmo quan veig les potes curtes i la panxa grossa d'un bulldog. Darrere seu la filla de la Marta l'empeny, són lents per naturalesa.

—Vinga Xoco, anem a fer pipí!

Aprofito el moment per entrar i m'amago entre les faldilles d'una monja, la noto nerviosa, està suant, deixa ràpidament una bola marronosa, un futur panellet. Es renta les mans i comença a resar un pare nostre. Per la dreta sento l'àvia de la Marta que vaporosament s'acomiada d'ella:

—Gràcies per venir M. Dolors...

—Es troba bé? —li pregunta la veïna que sempre s'apunta per embrutir la cuina dels altres.

Maria Duran

Professor **Ramon Bartrina**

Del blanc al relat – Palafrugell – octubre 25

—Sí, no es preocupi Conxita, coses de l'edat...

—Vol que li porti un got d'aigua M. Dolors?

—No, no pateixi, no cal.

Tothom fa rotllana al voltant de la taula del menjador fent boletes i la Marta va fent viatges de pinyons, ametlles, coco, bols, draps... No hi ha res d'interessant en aquesta taula per a mi. Sense previ avís, m'enlaïro. Algú m'estira pel clatell, el conec, és en Joan.

—Aquest gat ja torna a rondar per aquí altra vegada! Marta! Obre la porta...

—A l'estiu hem de fer guàrdia per menjar a fora perquè tot el que troba vola —es queixa la Marta.

Però ara el que vola soc jo, i aterro just al costat d'en Xoco que en aquest precís moment fa les seves necessitats.

Maria Duran